

הגזול ומאכיל

פרק עשירי בבא קמא

קיד.

עין משפט נר מצוה

גה א ב טושיע ח"מ סי'
 כח ספק ד' נבגיה:
 ג ב ג מ"י פ"ב מהל'
 שמים הלכה ו סמג
 עשין כב טושיע ח"מ סי'
 קשה ספק לח:
 ג ב ד מ"ט טושיע
 שם ספק לג:
 גה ה מ"י שם הלכה ז
 ופ"ו מהל' מ"ט הל'
 ד י ח סמג שם ו"י קו
 טושיע ח"מ שם ספק מ
 וטושיע י"ד סי' שלד ספק
 מנ:

ג ב ו מ"י פ"ה מהלכות
 גולה ואזכיה הל' י
 סמג עשין מז טושיע ח"מ
 סי' שפט ספק ה:
 ד ז מ"י שם פ"ו הל' ב
 וינין הסוגות ונתימ'
 ופ"ח הל' י סמג שם
 טושיע ח"מ סי' רעט ספק
 ז וימין שפט ספק א:
 סא ח מ"י פ"ו שם הל'
 טו סמג שם טושיע
 סי' שט:

כב ט י מ"י שם הל' ז
 סמג שם טושיע שם:
 כג כ מ"י פ"ה שם הלכה
 י סמג שם טושיע
 ח"מ סי' שפט ספק ה:
 כד ל מ מ"י פ"ו שם
 הלכה ג סמג שם
 טושיע ח"מ סי' שפט:

הגהות מהר"ב

ריב"ש

א"ת ה"ה היינו גזולין ואפילו
 למ"ד. י"ב גזולין מ דף
 עט:

לעזי רש"י

גיר"א. אינו לעזי. אולי
 צ"ל: גירוד.

מוסף רש"י

עורות של בעל הבית
 מחשבה מטמאתן. על
 הכיף אינו עשוי למוכר
 ושמה מן מטות
 ודולקאות וקטנולות
 ומשמש עליהן לנכר
 שאליו לו בלא חסרון
 מלאכה מקבלן טומאה
 מ"ד (לע"ז טו). ושל
 עבדן. השעו לנכר און
 מחשבתו מטמאתו לעבד
 דמלכין ומזבין והלקח
 יעשה מהם מעטלים
 ועדין לא נגמרה מלאכתן
 לך (טו). של גזלן
 אין מחשבה מטמאתן.
 וזע"פ שחיבב עליהן לנכר
 שאין צו חסרון מלאכה,
 כן לסיק מילתא סופים
 עונן עשויים כמו שטושין
 מעורות דובין, מ"ט
 דסמ"ט גיזול לנכר יאוש,
 דיון לדע"ה מלך מנייה
 איש אלמנה הוא, אל
 סמג גניבה לנכר יאוש,
 דסמ"ט משכנתא ליה לנכר
 (טו) ובע"ז קדושין (ב).
 דהאנס. ממסן דיעה
 דמי (לע"ז טו). הקדשן
 הקדשן. ואסור ליהנות
 (טו). ותרויכות תרומה.
 חסור לור"ט (טו).

ולא אמרן אלא חד אבא בתרי לא. ווא"מ והא לעיל שרי להפקעת
 הלוואה ווא"מ מפסידים אותו הרבה שאם היה רוצה יכול
 לכפור וי"ל דמכל מקום לא משמתינן ליה כיון שאין משלם על ידם
 אלא מה שחייב לו: **ל"ב** משום דינא דבר מצרא. פירשמי
 צפרק המקבל (צ"מ דף קא:):
עד דמקבל עירייה בו. אומר ר"מ
 דהיינו דוקא כשישראל רוצה
 ליתן לו כמו שנתן לו העכו"ם אבל אם
 העכו"ם רוצה ליתן לו יותר * אין
 להפסיד צביזל קן:

תנא ואם נפא בו. מפורש לעיל
 צמרוזה (דף טו. סו. *):

רבה אומר בידוע נמי מהצדקה.
 והא דלמרא צמרוזה (לעיל
 דף סמ). ואף רבי אלעזר סבר חיוביה
 לאתר יאוש כו' עד פירקין ודלמא
 דשמעי' דליאש' האי פירכא לא אתי
 אליבא דרבה דליהו לא מפליג מדי
 זין סתם לידוע: **ל"ג** שאין יאוש
 אבוע"ם מתנינן אה. אין מגייה המשנה
 אלא כך מפרש שלא נתייאשו הבעלים
 בלכס אפילו אומרים שנתיאשו:
ה"י גזלן. ואפי' למ"ד (א) לטטים
 מוויין גנב הוא לענין שמשלם
 כפל אבל מ"מ גזלן הוא דמקרי:
ל"ד הגנב והגזלן. ומשום דמיטמר
 מאינשי קרי ליה גנב אע"ג
 דלא משלם כפל למ"ד (סג) גזלן הוא:
 דתקנה

א"ר יוחנן בן ברוקה ג'אמנת אשה או קטן לומר מכאן יצא נחיל זה וימחלך
 בתוך שדה חבירו להציל את נחילו ואם הזיק משלם מה שהזיק אבל לא
 יקוץ את סוכו על מנת ליתן את הדמים ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן
 ברוקה אומר אף קוצין ונותן את הדמים: **ג"ב** תנא אם נטל מחזיר לבעלים
 הראשונים קסבר * יאוש כדי לא קני ומעיקרא באיסורא אתא לדידה ואיכא
 דאמרי * אם בא להחזיר יחזיר לבעלים ראשונים מ"ט * יאוש כדי קני מיהו
 אי אמר אי אפשי בממון שאינו שלי מחזיר לבעלים הראשונים: הרי אלו
 שלו מפני שהבעלים בו': אמר * רב אשי * לא שנו אלא לטטים עובר כוכבים
 אבל ליטטים ישראל לא סבר למחר נקיטנא ליה בדינא מתקף לה רב יוסף
 * אדרבה איכא מסתברא עכו"ם דדייני * בגיית לא מייאש ישראל כיון
 דאמרי מימר מייאש אלא אי איתמר אסיפא איתמר המציל מן העכו"ם
 ומן הלסטים אם נתייאשו הבעלים אין * סתמא לא לא שנו אלא עכו"ם
 משום דדייני בגיית אבל לטטים ישראל כיון דאמרי מימר מייאש * תנן
 התם עורות של בעל הבית מחשבה מטמאתן ושל עבדן אין מחשבה
 מטמאתן של גזלן אין מחשבה מטמאתן ושל גנב מחשבה מטמאתן
 ר"ש אומר * חילוף הדברים של גזלן מחשבה מטמאתן של גנב אין
 מחשבה מטמאתן לפי שלא נתייאשו הבעלים אמר עולא מחלוקת בסתם
 אבל בידוע דברי הכל יאוש קני רבה אמר בידוע נמי מחלוקת א"ל אביי
 לרבה לא תיפלוג עליה דעולא דתנן במתני' בוותיה לפי שלא נתייאשו
 הבעלים טעמא דלא נתייאשו הבעלים אבל נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו
 אמר ליה אנן לפי שאין יאוש לבעלים מתנינן לה תנן נטלו מוכסין חמורו בו'
 מני אי רבנן קשיא גזלן אי ר"ש קשיא אנן בשלמא לעולא דאמר בידוע קני
 הכא נמי בידוע דברי הכל אלא לרבה דאמר בידוע נמי מחלוקת הא מני לא
 רבנן ולא ר"ש בלסטים מוויין ור"ש היא אי הכי היינו גזלן תרי גוויין גזלן ת"ש
 * הגנב והגזול והאנס הקדשן הקדשן ותרומתן תרומה ומעשרותן מעשר מני אי
 רבנן קשיא גזלן אי ר"ש קשיא אנן בשלמא לעולא דאמר בידוע קני הכא מני
 בידוע דברי הכל היא אלא לרבה דאמר בידוע נמי מחלוקת הא מני לא
 רבנן ולא ר"ש הכא מני בלסטים מוויין ור' שמעון היא אי הכי היינו גזלן תרי
 גוויין גזלן ואי בעית אימא הא מתניתא רבי היא דתניא רבי אמר גנב כגזלן

מוכס: אנס. דקמני גבי גזלן הוי חמסן דהייז זוי: וכי שמעון היא. דלמרא גזלן קני:
 וקיימא

אפומא דהד ונמלא שהפסידו שלא
 שאין יודעין לזון צמשפט: **זי דוואר**.
 ליה. על פי עד אחד אין מויליחין ממנו
 להכחיש העד כדי תורה. לשון אחר
 אמו גוזלי וקא ממו ליה (מגילה כח).
 סריקיס * (של צית רבי) העומדין לרדות
 צמזקה: והאמר מר זבין מעו"ס כו'.
 צבצא מלע"א צהמקבל: **ארבעים**.
 הרבעת: **בתנ"י** הרי אלו שלו.
 דמסתמא נתייאשו הבעלים מיד וקננהו
 היאך ביאוש * ושינוי רשות: אם
 נתייאשו הבעלים. דשמעינן דליאוש
 דלמרא ווי לחסרון פיס אבל סתמא
 לא וקשיא לטטים דסיפא אלטטים
 דרישא וצגמרא פריך ומשני לה חדה
 בלסטים מכו"ס ותדא בלסטים
 ישראל דמייאש מתסתמא: נחיל
 גיור"א: לא יקוץ את הסוכה נתיישבו
 דבורים על סוכת חבירו וירא ליעלן
 אחת אחת שלא יכרמו לא יקוץ את
 הסוכה להוליכן כולן ציחד ואפילו
 ע"מ ליתן דמים: **ג"ב** אם נטל
 חמור מן המוכסין: יחזיר לראשונים.
 ופליגא דרישא מתסתמא: יאוש כדי
 שתייאשו הבעלים כדי מוכס לא קני.
 המוכס ביאוש לבדו בלא נתינת דמים
 או שינוי מעשה וכי אחא ליד שני
 צאיקור אחא ליהיה: אם לא להחזיר.
 שחסקי הוא: יחזיר לבעלים הראשונים.
 ולא למוכס: **גיווסא**. * צגאווה וצורוע:

אמרי מימר. לא ותן לו ואין חובטין
 צמלקות. לשון אחר דלמרי לגגול מי
 יימר דקאמרת הבא עדים שגנבו
 מנך: **מחשבתו מטמאתן**. חישב
 עליהם בדבר שאין צו חסרון מלאכה
 כגון * ולעצמא ולמטה ירדו לטומאה
 מ"ד: **ושל עבדן**. שאומנותו צדק
 סתמיה למריה הלך אין מחשבתו
 מחשבה שאם יצאו בני אדם לקנותו
 ימכרו להן ונמלא שסופן למעלין
 ועדיין לא נגמרה מלאכתן לך: **של**
גזלן אין מחשבתו מטמאתן. דלאו
 לדידה הוא דכיון דידע מאן שקליה
 וכו' אין לחפסיד בשביל
 כן. עין צ"ב דף קא ע"א
 חוס' ד"ה ולא לטפיר:

רבינו הגנאל
 לא אמרן אלא בדיני
 דמגוסתא. פי דין של
 אומות העולם של
 הדיוטות שדינין בגסות,
 כדאמרין בגמ' נטלו
 מוכסין, לא שנו אלא
 בליטטים גוי דדיני בגיית,
 פי שדינין שדינין בשמא
 ובשדה ובאונס אבא
 ובאונס, ולא מיאש. אבל
 בליטטים גוי דדיני בגיית,
 מייחיל ליה לבית דין אומר
 בית דין מי יימר דהאי
 ליטטים הוא ומי יימר שיה
 חמורן אישוי מיאש דאמר
 מי יימר דמחזיב ליה בי
 דינא. וכיון דמיאש מותר
 ליקח מליטטים ישראל.
 גויים דדיני בגיית. פי בכח
 גביאות בלא טענה.

אמרן אלא בדיני
 דמגוסתא. פי דין של
 אומות העולם של
 הדיוטות שדינין בגסות,
 כדאמרין בגמ' נטלו
 מוכסין, לא שנו אלא
 בליטטים גוי דדיני בגיית,
 פי שדינין שדינין בשמא
 ובשדה ובאונס אבא
 ובאונס, ולא מיאש. אבל
 בליטטים גוי דדיני בגיית,
 מייחיל ליה לבית דין אומר
 בית דין מי יימר דהאי
 ליטטים הוא ומי יימר שיה
 חמורן אישוי מיאש דאמר
 מי יימר דמחזיב ליה בי
 דינא. וכיון דמיאש מותר
 ליקח מליטטים ישראל.
 גויים דדיני בגיית. פי בכח
 גביאות בלא טענה.